

БАТЬКІВЩИНА

РІК. III.

ЛІМІНИ

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВНИК

ІТАЛІЯ

Ч. 13(75)

ВЕЛИКДЕНЬ 13. IV. 1947 р.

ЗАКОНИ ЖИТТЯ

Вічні й незмінні закони життя... По ночі приходить ранок, зима вступається під теплим подувом весни, старе відживається й гине, щоб зробити місце новому. Довгі століття, тисячеліття, вічність цілу існує світ зі своїми законами.

І впродовж довгих тисячеліть намагається людство створити щось, подібне світові, щось тривке й незмінне. Та це йому не вдається. Гинуть у сумерку непам'яті культури, в руїні переминяються імперії, вигибають народи й раси; тільки один закон життя й черговості триває далі: ранок приходить по ночі, весна пробуджує природу з зимового сну, й нове, молоде життя приходить на зміну старому, віджилому...

Допитливий людський розум хотів збагнути цю відвічну загадку, хотів розкрити тайну вічного життя. Йому хотілося пізнати Силу, що керує всім і встановляє життєві закони, підпорядкувати їй своїй волі, приневолити її служити собі. Та даремний був його труд, бо джерела цієї Сили він шукав саме там, де її немає, - в м а т е р і ї. Не знайшов. Сліпцем крокував у темряві, питаючи: хто Ти, що керуєш усебітом і встановляєш Твої вічні закони?... А Вічний Дух ширив у просторах і вливав у світ свою життєдайну силу. І не могла впізнати його немічна людина, бо це не скінчилася тоді епоха темряви, де не прийшла хвилина, що в ній ранок мав прийти на зміну ночі.

Замало було людині й того, що однієї ночі сталася дивна подія: С л о в о с т а л о с я т і л о м. Заглиблений у темряву, зайнятий своїм матеріальним буттям, світ не доглянув появи Того, що з ночі день прийшов зробити. Замало було людині того всього, що доказувало силу Божого Сина. Світ не бачив, бо не хотів бачити/Його діл, світ не розумів, бо не хотів розуміти/Його слів: "Я є Дорога, Правда й Життя". Матеріалізованому світові треба було куди сильніших доказів, таких, що потрясли б його зам'янілою душею, викликали б подив, показали б усю велич Творця життя, Творця життєвих законів. Світ мусів переконатися наглядно, що Той, хто має силу встановити закони, має теж силу ці закони перемагати. Треба було, щоб після катувань, наруги, мук, після Хресної Дороги й Голгофи, Божий Син у м е р і в о с к р е с. І так сталося. Він переміг смерть, а людству проголосив світанок нової епохи: М и р в а м!

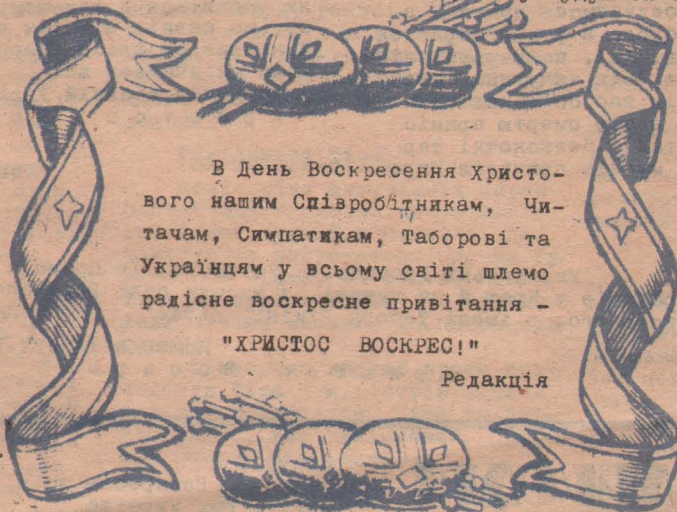
Так зродилася нова доба, доба дня, весни, сонця, життя, доба радості й надії.

Тут і скриваються найглибші та найбільш основні риси Науки Христа: Мир і надія. Спокій душі людини, яка до того часу з острахом гляділа на фізичну смерть, як на кінець усього, й надія на вічне життя /"... і сушим во гробіх живот дарував..." / - ось що дало їй рівновагу духа. Не було б Воскресення Христа, тоді не знайшла б цієї рівноваги людина ніколи й не мала б на ному будувати свої надії. Тому й кожнорічні святкування цієї Великої Події, тому цей похвальний гімн Христові, що встав із гробу, і одночасно відродження надії, не тільки тих, що пов'язані душею, але й тих, що велить людині вірити в перемогу Добра та Правди, перемогу Волі та Справедливості, перемогу Ідеї.

Не вперше приходить нам на чужині співати Воскресну Пісню Перемоги, не вперше переживатимемо це почуття, яке нас усе огортає, коли надкосять рокові свята, що їх ми колись давно так радісно проводили в гурті наших рідних, у наших селах і містах. Ми свідомі того, що ці Великодні свята куди сумніші на Рідних Землях, як колинебудь досі. Але якраз подія Воскресення вливає в наші душі тверду, непохитну віру, не порушну надію, що Божий закон, однаковий для всього живого, керуватиме далі долею й нашим народом, що після безпросвітної доби неволі придуть для нього - як по ночі приходить ранок - дні радості та щастя, що під радісні звуки воскресних дзвонів розплинуться геть - як розпливаються сірі тумани під подувом весняного леготу - народний плач і горе мільйонів, що на руїнах творем і каторг воскресне нове життя. Воскресне, бо так велить вічні й незмінні його закони.

Ця віра й така надія стануть джерелом нових сил для нашої боротьби та праці в черговому етапі нашої мандрівки до вільної Батьківщини. Ми будемо йти в єдності та спокої, ми будемо поборювати все те, що могло б увести в наші ряди заколот та ворожечу. Нашим дороговказом будуть слова Христа, що ХХ Він сказав при першій зустрічі після Воскресення своїм учням: " М и р в а м!", слова, що Він їх таох і сьогодні шле у знеможений війнами світ, передає на звуках воскресних дзвонів мільйонами масам людства, яке терпить від злиднів, голоду, холоду, головно же - пророків.

В спокої духа, повні віри й надії, ми будемо йти нашим шляхом до вибраної нами мети. Ми певні, що коли не захитаємося в них, нашу мету досягнемо.

В День Воскресення Христового нашим Співробітникам, Читачам, Симпатикам, Таборові та Українцям у всьому світі шлемо радісне воскресне привітання -

"ХРИСТОС ВОСКРЕС!"

Редакція

Ми віримо в вічне життя, бо Христос воскрес. Апостол Павло сказав: "Коли Христос не воскрес, - даремна наша віра, даремне наше го-лошення. Тоді ми були б фальшивими свідками Бо-га" / Кф., 15,14/. Але, на щастя людей, христи-янство - це не філософія або якась теорія; хри-стіянство - це життя Боже, чесноти й ласки. І цілий український народ твердо вірить у воскрес-сення Христа, його широкі маси стоять вірно

при релігії. Треба ще більшого зрозуміння, по-глиблення, закріплення віри, - а життя наше й життя цілого народу, за прикладом Воскреслого Христа, остаточно серед бурі і всіх небезпек.

Хай Христос дасть усім нашим табориви-кам в праці для України кріпке здоров'я!
Х р и с т о с В о с к р е с !

таборіві духовники.

ПРАВДА ПЕРЕМОЖЕ!

Друзі Таборовики!

Вже другий раз судила нам доля проводи-ти Свята Воскресення Христового в замкненні, да-леко від своєї Батьківщини і своїх рідних. Вдру-ге в час нашої примусової ізоляції зберемося в наших скромних таборових церквах, щоб прилучити-ся до гурту цілого християнського світу та спіль-но звеличати Христа, що по трьох днях страждань і смерті воскрес і переміг смерть. В цій великій хвилині, коли залунає воскресна пісня, перенесім-ся думками на нашу рідну поневолену та знищену Батьківщину, перенесімо думками до своїх родин та друзів, прибитих горем інуждою, злянню душа-ми між сотки тисяч і мільйони наших братів, роз-кинутих по тайгах і безмежних сибірських просто-рах.

У святочні дні поєднаймо думками з тими, які це й тепер із зброєю в руках боряться проти насильства, і з тими, які, покинувши свій Рідний Край, розсіялися по всіх закутках світу. В день Воскресення хай усіх нас об'єднає одна думка, бо, так як Христос своєю смертю приніс спасення цілому людству, так і безконечні тер-піння Українського Народу мусять принести Украї-ні волю.

Горстка українських вояків, які - си-лою обставин - опинилися, після важкого воєцько-го шляху, в неволі, не прогайнувала часу приму-сового перебування в таборі. Поминаючи певні недоліки, які бувають в кожному більшому скупчен-ні, а особливо в таборових обставинах, ми своєю працею у всіх ділянках таборового життя, своєю зорганізованістю і дисципліною виказалися гід-ними тих цілей та ідеалів, за які наші прагиди проливали свою кров. Це змусило навіть чужинців віднести до нас із признанням та пошаною.

І, коли тепер приходиться нам це раз спільно проводити ці торжественні Свята Воскре-сення Христового, дивімося в наше майбутнє з пов-ною вірою й надією. Наше примусове перебування в таборі наближається до кінця. Хоч і не знаємо, як уложиться в дальшому наше життя, то все ж, будьмо певні, в такім великім зчагу між правдою й неправдою врешті переможе правда і прийде час, коли скінчаться всі терпіння нашого народу і на нашій вільній Україні могутньо залунає:

Х р и с т о с В о с к р е с !

С. Яськевич
майор і командант табору

Українські Громадські Установи, Їх Проводи та всіх Українців у Край й на чужині, з нагоди свят Воскресення Христового, в імені Табору Ріміні, вітає

Команда Табору.
Х р и с т о с В о с к р е с !

Бурлака

ДВА ВЕЛИКОДНІ

"Христос Воскрес!" - відбилоса луною по всіх церквах України.

"Воістину Воскрес!" - обізвалося скрізь і всьди під блакитним небом.

Пан-отці в сніжно-білих ризах, із кропи-лами в руках, святили довкола церков паски; святи-ли й благословили тих і вільних уже людей, святи-ли волю...

Дрібнесеньким, теплим дощем поблагослови і освятив Господь Бог пишню вбрану у весняні шати землю і все, що на ній. Гриміли, гуділи, дзвонили по всіх дзвіницях дзвони. Мелодійний гомін невиди-мими різнотонними хвилями котілася понад причепуре-ними білесенькими хатами, над позеленилими садами понад хуторами, селами, містами. Розлилася по ду-гах, полях і ковався глибоко в лісних ветрах, да-леко, далеко, за обрієм.

Здавалося, як ніколи, всміхалося привіт-но сонце; спішно підносилося угору, щоб швидше по-бачити веселі обличчя людей, які виходили з цер-ков і спішили до своїх хат зо свяченим. Перший раз у житті були вільними.

Не переставали дзвонити дзвони, оповіща-ти світові: Воскрес Спаситель і народилась воля!

У підніжжі Правди валився розторошений московський царський трон. П'ятнами ганьби маячі-ли порожні тюрми. Поверталися з каторги, з заслан-ня, з далекого Сибіру невольники, політичні за-

сланці.

Воскресла воля, пробудилась із довготри-вального сну Україна.

З перлинами радіоних сліз розговілися в той великий День вільні люди. Давно не сяло так своїм промінням сонце, давно не співали так весе-ло пташки. Здавалося, ніколи не була зодягнена в такі святочні шати Українська Земля, як на Велик-день 1917 року. Ввижався на прозорім небі, на зем-лі, між людьми; в білих шовкових шатах, з божестве-ним усміхом Христос.

Веселими словами поздоровляли себе люди. Всьди чулося: Христос Воскрес! Воістину воскрес! Воскресла Воля! Воскресла Україна!

Слова поздоровлення чергувалися з тради-ційними великодніми поцілунками, що ніколи не бу-ли такі теплі, ширі й сердечні, як у той День.

Неначе воскреслі з високих могили, повихо-дили й козакі-запорожці. В синіх, малинових і як мак червоних хупанах, в шапках із шайками появили-ся вони, хоч і зрідка, по містах і селах, з при-нятими дамаскинськими шаблями, насадженими сріб-лом, золотом і самоцвітами. А коли цікаві допиту-валися, звідки в них такі шаблі, гордовито відпо-відали: "Та вона в мене це дідівська, або й пра-дідівська; під образами висіла."

Оці благовісники волі своєю появою викли-кували якийсь солодкий біль, на душі робилося мо-торшно і приємно в один час, викочувалися на ли-це слюзи глибокого зворушення. слюзи безмежної радості, слюзи щастя.

Дідусі, що дивилися на козаків, оповіда-

Б.Бора

ВЕЛИКДЕНЬ ГРЯДЕ!

Бім-бам! бім-бам! - серця і дзвони.
В ридвані сонце золоте.
І день в блакитному хітоні
Могутнім велетнем росте.

Ладаном свіжим курять скиби.
Дзвінками в небо голоси:
Вселенно! Бог умер за тебе!
Для тебе нині воскресє!

Бім-бам! бім-бам! - серця і дзвони.
Мов копула, блакить гуде...
Великдень в золоті-хітоні
Могутнім велетнем граде!

Бім-бам! бім-бам! - серця і дзвони.
Дрижить небес тендітна ткань...
Стоголосами небосклони:
Воскрєс, як вислід мук-страждань!

Воскрєс! Ще раз закони Правди
Поставив Він на п'єдстал.
Воскрєс! - Воскрєснеш Ти, Народе,
Як мучеництва ідеал.

В.Д.

КОЛИ ПРОКИДАЮТЬСЯ МЕРТВІ

Таку назву мав совітський антирелігійний фільм, що зневажував і висміював Свято Воскрєсення. В провідній ролі цього фільму виступав відомий кіноактор Ігор Ільїнський, що вже перед тим вславився у фільмі "Свято св. Йоргена", направленому проти іншого великого Свята - Вознесєння Господнього.

У відміну до цього останнього, /де уявний Йоргєн ще належить до "бїдих" бандитів, які самі не вбивають, а тільки нацьковують на цей злочинний акт других, /героєм "Коли прокидаються мертві..." є бандит-криміналіст, що прикидається мертвим, ховаючись від переслідування міліції. По ньому відспівує панахиду його спільник, п'яничка-священик, а потім, уночі відкопує "покійника" й оголошує, що він воскрес. Припадково ця подія трапляється у Великдень Ніч. На "воскрєслого" дивляться, як на "святого", і він спокійно залишає небезпечне для нього місто.

Цей фільм з'явився на українському екрані десь біля 1927-28 років, тобто в той час, коли в Україні котилася найсильніше хвиля проти-релігійного руху. Про другий фільм, "Свято св. Йоргєн", зараз згадувати не буду, бо його ви-

світлив уже п.Киянин на сторінках нашого часопису.

Використовуючи нагоду для висвітлення сторінки антирелігійного життя в тій жахливій добї, що дійсно може носити назву "коли прокидаються мертві" й холоде від жаху кров у жилах", хочу навести кілька прикладів на те, як совітське кіномистецтво осорювало релігію.

Для першого прикладу можна взяти хочою відомий фільм у двох серіях - "Тарас Шевченко", кінокартину з життя нашого народнього Генія. Цю картину випустило ВУФКУ /Всеукраїнське фотокіноуправління/. Вона появилася під кінець 20-тих років. Дві сцени найбільш яскраво підірєдрили проти-релігійну агітаційність цього фільму. Перша - це похорон Тарасового батька, що відомовляється без священика; друга - спосіб, у який Шевченко придивлявся до великого хресного ходу: після довгих снів процесії Тарас сумно зазначував "Коли вже скінчиться ця комедія?!"

Не обійшлося без критики "релігійних забобонів" "старої, ідилічної, сантиментальної України" і в "Звенигорі" Ол. Довженка, дармо, що текст сценарія до неї склав Орко Тютюнник і ви-

ли про давню волю, про славу, про гадмаків-мучеників, про Кармелюка-борця за волю й месника.

Старші господарі та господині - у святочних строях, як сніг, білесеньких сорочках, - одні за столами, всяким добром заставленими, забавлялися, другі на призьбах про всячину гуторили, або весело хартували.

Нарубки - в набїк пережилених шпаклах, синих, чорних, смугелих і каракулових, в солом'яних капелюхах, у вишитих сорочках, широких шараварах, широкими гарасовими зеленими, синими, й червоними поясами підперезани, - гучно забавлялися.

Дівчата - у вінках з барвінку, горлицьку, сону та фіялок сплетених, у сорочках з шіснадцятки пошитих, різнокольоровими поликами, погрудниками та порукавниками прикрашених, у спідницях вовняних, п'яти- та шестипідкових і на цілу п'ядь кругом оксамитом габованих, - гагілок виводили.

Підростки й менші діти, в нове зодягнені та взуті, теж біля карусель і гойдалок "ковталися" галунками і хвадилися писанками.

Три дні гули дзвони, не вмовкали. Від другого дня великденьного до Превід щоденно грали музики біля скрипучих від черевтомї гойдалок. Лунали пісні. Раділи словені частям і радістю ляди.

Там тоді вітав Бог...

+

І в цей день Воскрєсення Спасителя, хоч і зберуться воєни, латами покриті, старі й малі господарі найбагатшої країни в світі, зберуться біля напів зруйнованих, покидених святинь, - не буде чого святити. не буде чим розговлятися. на

цій, медом і молоком текучій, Українській Землі. Не буде чим радіти, й не перлинами радості, а гарячими, ідкими слезами залляться очі від горя та безмежного смутку...

Не дзвонитимуть і в Києві великденьні дзвони...

Повернувшись із церков до недовалених, похилих хат, землянок, старші громадяни споминатимуть, і то без слів, лише думками, Великдень 1917 року. Споминатимуть усі в цей Великдень День своїх рідних:

тих, що під Варшавою, Прагою, Букарєштом, Будапєштом, Білгородом, Софією, Віднем і Берліном голови свої за московський імперіалїзм вложили,

тих, що в боротьбі за волю України своє молоде життя віддали,

тих, що від куль НК, ГПУ, НКВД загинули

тих, що по таборах і по тюрмах на прису-

ди чекають

тих, що в чужині далекій за долю й волю народу Господа благають,

Уаєєь Народ Український по всім світі, за морями-океанами, за горами, за дотами, у Великдень День Воскрєсення Правди обмінється серцем, думкою, всією душею і залляється гарячою, цекучою слезою.

Заллаче оатько, мати, син, донька, брат сестра, чоловік і дружина вірна. Заллачуєь розлучені злою недодею, кордонами, "завісами", мурами та колючими дотами. Заллаче вєєь покволенїи Український Народ. Заллаче зруйноване, вгарицями й допелом покрито Українське Земля в неволі...

домий поет М. Яогансен.

У третьому німому фільмі "Острів перебіжників", за романом популярного совітського письменника В. Іваніва /вже після ліквідації "націоналістичного" ВУТКУ/, осуджувалась релігія, доказувалась її зайвність. Показовим зразком у цьому відношенні є зустріч священика з т.зв. священиком "старобрядцем". У відповідь на скарги першого про переслідування совітською владою релігії, другий відповідає, що їм, захованим по далеких скитах, у лісі, уряд жодної кривди не зробить. "Чому?" - запитує священик. "Ми - старобрядовці" - та хреститься двома пальцями... "Дурниці." - відповідає перший, - " в с е с - д и н о , кришка"..."

Нарешті, вже в передвійськових часах, найбільш яскравим антирелігійно-агітучим образом є постать дяка Гаврила у фільмі "Богдан Хмельницький". Де тут історична правда? Де хобробра вдача військового дяка, замість показаного піяцтва й богузництва?!

Совіти добре оцінили силу фільму, як великого чинника, що може надзвичайно допомагати поширенню антирелігійної пропаганди. На екран вносилося саме суть подій, їх екстракт, що при нормальному розвитку антирелігійного виховання тягнулося кілька років. Кінці маси починали вірити, були в стані перейматись баченим могли, врешті, повірити в те, що діється на екрані. Так фільм укладав деякі життєві норми, формував деякі погляди мас, виробляв поняття, як треба ставитись до релігії, і як треба діяти в антирелігійній пропаганді.

Маси робилися перед білим екраном безкритичними. Фільм нацьковував, підтверджував і поглиблював віру мас у правильність очорнювання релігії; він давав готові взірці для спроби

життя. В цьому відношенні найбільш потерпіла молодь, бо совітський фільм виховував її на свій спосіб, денационалізував, руйнував свідомі почування, відлучував обов'язків супроти народних традицій.

Так совітський фільм, разом із іншими пропагандивними чинниками, досягнув у передвоєнний час кульмінації в галузі остаточного знищення релігійних почувань.

А в час війни і тепер? Знову зворот до релігії? Хіба тільки для того, щоб ним дурити решту світу, а в нутрі використовувати й церкву, як засіб урядового пропагандивного чинника. Сьогоднішня московська церква євдеєє таку саму роль, яку до цього часу сповняв совітський фільм...

Матеріалістичний світ євдеєє найбільшій злочин - торгування релігією. Чи майбутність простить це йому? Ніколи! Цей найтяжчий злочин вже давно нап'ятнував геній Тараса Шевченка:

"... Стережіться ж,
Бо лихо вам буде,
Тяжке лихо!
Дурить дітей
І брата сліпого,
Дурить себе, чужих людей.
Та не дурить Б о г а !

І це правда! Бо халхава доба, "коли прекидається мертві і деревіють живі", скінчиться страшним вибухом. І на родючому українському ґрунті оживе величава чарівність святого Веди-кодня, бо тільки він викликає серед людства й надії й упевненість у тому, що тільки ж и т т я в д у х о в і перемагає с м е р т ь у м а т е р і і .

З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ

/Уривок із записок очевидця./

ТОРГІВЛЯ В СОВІТСЬКІЙ КРАЇНІ.

СССР це єдина у світі країна, де існують державні крамниці з державними цінами. Крамниці є двох категорій:

а/. споживчі / т.зв. гастрономи/, в яких громадяни Союзу, що мають відповідну кількість грошей, можуть купити з харчових продуктів усе, що їм забажається, почавши від різних родів шкочадя, цукерків, вин та лікерів, ікру, до-сосів, і кінчарчи помаранчани. Для орієнтації подаємо зразки цін: 1 л. масла - 200 карб., 1 кг. білого хліба - 40 карб., 1 кг. ковбаси - 90-150 карб., 1 кг. м'яса - 25 карб., 100 кг. картопель - 900 карб., 1 л. горілки - 120 карб., 1 л. молока - 18 карб., 1 кг. цукру - 60 карб.

б/. існують т.зв. універсальні магазини, в яких можна купити предмети ширшого вжитку. Ось кілька цін убрання - 1 500 карб., черевики - 600 карб., чоловіча сорочка - 300 карб., золотий швейцарський годинник 5 000 карб.

Обід в ресторани з трьох страв коштує 40 карбованців.

Споживча кооперація розподіляється на сільськогосподарську та кооперацію інвалідів. Споживча кооперація по суті перестала торгувати і обмежила свою діяльність до розподілу дефіцитних товарів, одержуваних від держави. Працівники кооперативних підприємств настроєні по-утриманськи. Вони перестали працювати з пасивниками і збільшувати кооперативні кошти. Погіршення ревізійної роботи приводять до розграт і недоборів.

Торговельне життя в більшості концентрується на ярмарках: на славній львівській "Паризі" десятки тисяч місцевих і приїжджих веде хваво торгівлю. Ціни товарів на вільному ринку в багатьох випадках нижчі від цін в магазинах державної комерційної торгівлі.

Пересічний робітник чи службовець заробляє 300 - 600 карбованців на місяць. Отже, ціни державної комерційної торгівлі і вільного ринку для чесного робітника недосяжні, а від дер-

жави робітник і його рідня отримують такі приділи: працюючий робітник дістає на місяць: 1 800 гр. м'яса, 400 гр. товщу, та 1200 гр. крупи, крім цього 600 гр. чорного хліба на день. Жінка, що має менше 3 дітей і не працює, не дістає жадного приділу. Діти дістають на місяць 400 гр. цукру і 400 гр. хліба на день. Старі люди, нездатні до праці, та жінки, що мають понад трое дітей одержують тільки 250 гр. хліба на день. Службовець одержує на місяць 1200 гр. м'яса, 300 гр. товщів, 800 гр. круп та щодня 500 гр. хліба. Рідня і діти одержують такі самі приділи, як і рідня робітника. Ясно, що при такому приділі робітники й службовці змушені або торгувати /якщо мають чим/, або прямо "організувати". Життєвий ключ совітської людини: "Хто не організує, той не живе!"

Розподілом цих голодових пайків займається відділ "постачання", що існують при всіх більших установах. Ці відділи, згідно з відомостями совітської преси, "організують" як круки. 17.11.46. , як подає "Радянська Україна", кївський обласний суд судив управу відділу робітничого постачання місцевого управління зв'язку, яка за кілька місяців розібрала приділових товарів на пів мільйона карбованців /якщо, що коштом робітників/. Це в столиці УРСР. А до governorи про дальші області, зокрема ж про ЗУЗ, де ці явища прийняли масовий характер.

В цей же час у "країні робітників та селян" "пани товариші" партійці та "пани товариші" директори заводів і різних інституцій заробляють 1000 - 3000 карб. місячно та ще одержують 1000 - 10 000 карб. премії на місяць, одержують у своїх спецторгах зовсім інший приділ, а саме: на місяць 7 200 гр. м'яса, 1 400 гр. товщу, 3 000 гр. круп, 1 100 гр. цукру, 10 шт. яєць, 5 кг. ярини, 6 кг. білого печива, 0,5 кг. сушених овочів, 30 кг. картопель, 300 цигарок та щодня по 1 л. молока і по 600 гр. білого хліба. Іхня рідня одержує такий самий приділ.

ПРОМИСЛОВІСТЬ.

В цілому УРСР іде гарячкова праця над відбудовою зруйнованих та побудовання нових заводів важкого промислу. Між іншим, уже працюють відновлені "Харківський Тракторний Завод" і "Машинобудівельний Завод" у Новокраматорську. Відчувається великий брак робітників, передусім на Донбасі і Харківщині, де не вистарчає ні місцевих робітників, ні сотень тисяч таборовців /сьогодні навіть політичних, засуджених по ст. 56, використовують на роботі в Україні/, ні німецьких полонених. Тому комсомол України запропонував обмежити кількість розумових працівників на заводах та в установах України і започаткував добровільний перехід навіть кваліфікованих сил з конторної праці до праці фізичної у заводах і шахтах. Коли це не допоможе, думаю, незабаром розпочнеться виявлення нової великої "контрреволюційної" організації, яка поповнить робітничі сили. Всі категорії робітників працюють так, як їм платять. Нагляд над працею партійців мають первинні парт-організації, над безпартійними - заводські комітети та т.зв. профспілки. З нових промислово-технічних будівель слід відмітити будівництво електростанції на бурому вугіллі, як на СУЗ, так і на ЗУЗ, газопровід Дашава - Київ та інші.

Одним з найбільш характеристичних ознак совітської системи в установах, заводах, чи подприємств людей, є брак всякої відданості і точності. "Час - це гроші" - буржуазне прислів'я, що не має ніякої ціни у совітській людині. Немає виплатки, щоб якенебудь фабричне замовлення чи навіть виплата заробітної платні відбулися в призначений речинець. Це вважалося б не по-радянськи, а на людину, яка вимагала б виконати зобов'язання в точному речинці, дивилися б або як на "подозрительного", або як на божевільного. Одне з наймодніших слів - це "консультація". Консультують в усіх найдрібніших і найдурніших справах і майже ніколи не дотримуються цієї консультації.

Щоб дати зайняття більшій кількості партійних кадрів і зацікавити їх в підтримці режиму, творяться все нові міністерства, число яких сягає сьогодні до 80.

НАСТРОЙ.

Українське населення СУЗ у сучасний мент являє собою масу, яка має велику потенціальну силу, як нпр. вода. І так як тоді можна її краяти, бити й вона не вибухне. Щоб спричинити вибух, необхідний зовнішній детонатор. Очі більшої східної області /навіть москалі/, а передусім мільйонів "лагерників", звернені на ЗУЗ.

Партійні відді урядовці у різних інституціях, заводах та професійна військова верхівка - це в 90 % кар'єристи, які активно підтримують

існуючий режим тільки тому, що в ньому мають забезпечене й вигідне життя, яке в інших обставинах втратила б, бо перебування на своїх посадах завдячують переважно не знанню, а "холодистау". Решта професійної інтелігенції / її більша частина/, що зайнята постійними погонями за куском хліба, бажає зміни, на яку сама впливати не може. Якихось 10 % самостійно думачої інтелігенції чинить активний спротив існуючій дійсності. Серед письменників панує стремління втекти в далеку старовину і бодзнь братися за сучасні теми. У своїх творах вони беруться за змальовування персонажів княжої і козацької діб. Таке ж стремління панує і в загальних працях наукових інститутів та дисертаційних індивідуальних працях.

Селянство і робітництво /досадартичне/ недоволене існуючим ладом, працює в колгоспах і заводах як "на пащдині", але, стероризоване і навчене прикрям німецьким досвідом, змикує.

Національний склад ЗУЗ, передусім у містах, в останній час сильно змінився. До 90 % поляків і хидів, які залишилися живими після війни, виїхали. На їхнє місце приїхали сотні тисяч із далеко-східних областей, що поселилися переважно по містах і местечках, надаючи їм москвовського характеру. Різниця лише та, що хиди й поляки, які кров'ю і майном були за ланці з ЗУЗ, добровільно ніколи з наших міст не вступилися б, а люди /в основному не-українці/ із східних областей - це надливий елемент, що при всякій зміні сам виселюється.

В селі відчувається певна втома довгою війною.

З вибухом німецько-большевицької війни, совітське воцтво масово здавалося в полон, повне віри, що німці несуть нове вільне життя. Коли прийшли перші вістки про масові мордування полонених і запарали грабовані німцями села Союзу, ставлення воєнків різко змінилося. Інстинкт самозбереження від мордувань і грабунків божевільних німців став першим поштовхом до опору й боротьби совітського воцтва. Відігнавши німців з совітського терену, партія кинула старий революційний клич: "Грабуй нагробоване!" і дозволила воцтву "вільно" поводитися з німцями та їх союзниками. Бахання пісоти і "гульни" погнало совітське військо вперед, на багату Європу.

Офіцерський корпус все більше відділяється від воцтва і зовнішньо стає подібним до бувшого царського офіцерського корпусу та становить тепер уже значний відсоток у війську. За останній рік в Москві відновлено кадетський корпус, під назвою "Суворовське Учлище". Звертається велику увагу на одяг, поведінку старшин та їх зінок, вивчають чужі мови.

/За "Української Трибуни"

ЩО НОВОГО В СВІТІ

Огляд подій

Генерал де Голь на овилі.

Здавалося, Франція, і взагалі увесь світ, забули вже про існування людини, яка відвинула Францію в останній війні до її сьогоднішнього становища на міжнародньому політичному форумі, здавалося, що відійшов у непам'ять ген. де Голь. Не піврічний мовчання та піврічний пасивній обсервації політичного життя французького народу, він виступив оце недавно з промовою в бретанському місті Бруневалі. Докладніше він промовляв з місця, в якому 1942 року почався французький рух спротиву, віддеруваній британсько-канадськими військами. Нагадує нас до цього історичного факту,

промовець зазівав до єдності французької думки та до тісної співпраці Франції з Англією. Генерал осуджував сьогоднішнє поступування французького уряду, скритикував сучасну французьку конституцію та дорікав французькому народові в цьому, що він утратив ідеї, які двигнули його до протекупаційного руху спротиву. Під час промови слухачі вітали промовця гучними одлесками й окликами "Генерал де Голь де завжди!"

Ця промова викликала великий неспокій серед лівих французьких партій. Комуністична партія Франції скидала в Парижі з того приводу загальнопартійне віче, на якому де Голь окреслено, як зчаряддя французької реакції та обнулювачана в цьому, що він, не маючи жодного офіційного становища,

НА ПАРТІНЕСІ

Будуче Італії - на сході.

Після того, як Америка признала допомогу Греції та Туреччині, державам, які є загрожені від комунізму, велика увага публічної опінії Америки екерується на Італію, а точніше - на її східні кордони.

Мир приніс Італії ніякого вите роззброєння, й сьогодні вона розпорядкає військовими з'єднаннями, які на випадок агресії, не є в силі охоронити кордони Італії. В той самий час на східних кордонах Італії "демократичний" сусід, Югославія, еконцентрувала 650 тисяч воєнків. Немає дня, щоби в тих околицях не стало-

старається використати свій особистий авторитет для підтримання підвалин французької конституції. Комуністи видвигнули твердження, що претенсії де Голя на першого провідника французького опротиву є неоправдані.

В слід за комуністичною партією пішли теж інші ліві французькі групи і поставили урядові вимогу, щоб цей заборонив на майбутнє промовляти де Големі.

Домагання лівих не увінчалися успіхом, бо прем'єр Рамадіє відповів, що французький уряд не буде ставити де Големі ніяких перешкод у його діяльності.

Така відповідь представника уряду не заспокоїла комуністів, і в зв'язку з тим є можливість, що комуністична партія Франції запропонує особливе засідання парламенту, щоб на ньому могли видвигнути внесок "особливих заходів для охорони французької республіки перед опробами самозванців осягнути владу".

Старий провідник соціалістів, Лео Блюм, виступив дуже гостро проти промови де Голя, обвинувачуючи його в тому, що він, помімо своєї заяви, знову відшукують в політичне життя Франції. В своїх міркуваннях Блюм підкреслив, що: "заклик де Голя до єдності в дійсності може зумовити розкол."

Всі виступи проти де Голя являються, мабуть, тільки виявом страху перед міцною рукою генерала, який не допустив би до таких політичних криз, які Франція переживала від закінчення останньої війни.

Московська конференція.

Хоч на одному з перших засідань конференції в Москві одностайно рішено відбудувати подальше засідання денно, щоб скоріше дійти до порозуміння над мировими договорами для Австрії й Німеччини - це по сьогодні так само не осягнено ні на одному з засідань.

В нарадах над австрійським мирним договором не дійшло ще до порозуміння навіть щодо першої князівської угоди, яка займається німецьким майном в Австрії. До такого порозуміння не дозволяє дійти впертість совітського делегата, який не хоче погодитися на жодний компромісний проєкт.

Майже з тієї самої причини не можуть кіндеручі в Москві дійти до якогонебудь порозуміння в нарадах над договором для Німеччини. За весь час місячних нарад над справами віднаціфікування, демітаризації, оженців, воєнних відшкодувань, господарської та адміністративної структури Німеччини, впливали тільки розбіжності в поглядах, без якихнебудь виглядів на компромісові угодження. Ввесь час нарад вичувається сильне тертя поміж західними й східними великодержавами, при чому Франція ясно не здекларувалася по якійнебудь стороні. Безплідні наради довели до цього, що

міністр ЗДПА, Маршаль, скритикував ССРСР і Францію за їх вперте становище та зажадав прискорення праць конференції. При цьому Маршаль заявив, що, якщо не осягнется дійсного та широго порозуміння, то краще взагалі не опрацьовувати договору. На думку Маршала, порозуміння не буде ніколи осягнено, коли деякі держави стануть на незмінному становищі та будуть себе взаємно обвинувачувати. Різниці в поглядах держав, - твердив Маршаль - не повинні бути перешкодою у відбудові Європи. В дальших міркуваннях Маршаль скритикував большевицький принцип, "що наколи ССРСР не одержить воєнних відшкодувань, розв'язка німецького питання немислима."

Таку ж саму критику видвигнув міністер проти Франції, яка стала на становищі, що або одержить німецьке вугілля, або не буде брати участі в розмовах над виготовленням мирових договорів. На закінчення своїх міркувань Маршаль підкреслив, що ЗДПА зацікавлені Європою не лише тимчасово і тримаються засади: будувати поволі, але на сильних основах.

Та найцікавішою проблемою, яка зайняла, здається, найбільше місця на московській конференції є питання чи майбутня Німеччина адміністративно повинна бути федеральною чи сцентралізованою.

На думку представників західних великодержав, її стати федеративною, тоді як ССРСР стоїть при цьому, щоб у Німеччині була адміністрація сцентралізована. При своєму внеску ССРСР подає тільки один компромісовий вихід, а саме, переведення в тій справі плєбісциту в Німеччині. Обстоюючи внесок ССРСР, Молотов заявив, що непогодування ЗДПА на централізування політичної структури Німеччини може довести навіть до нового конфлікту.

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ

Вночі з 3 на 4 березня ц.р. помер у Львові відомий український учений академік і член Верховної Ради УРСР, проф. Філарет Колесса, що прожив 76 років. Професор Ф. Колесса був визначним музиком, композитором та етнографом і найвизначнішим дослідником української народної музики. Був дійсним членом наукового Т-ва ім. Шевченка та членом ВУАН. Важніші його праці: "Огляд української народної поезії", "Мелодії українських народних дум", "Лірика українських народних пісень" і.і.

Похорони цюкійного відбулися на державний кошт. Його вдові виплатили одноразово 10 000 карбованців. Академія наук УРСР має видати впродовж 1947-48 рр. наукові твори Ф. Колесси та пропам'ятну таблицю в його честь.

Як повідомляє "Українська Трибуна" з 20.3. ц.р., 9.3. 47. ввечором Управа Української Студентської Громади в Бонні одержала повідомлення від студент -

ся щось, що непокоїть уряду Італії. Дотеперішні звідомлення вказують на те, що югославянська влада робить усі політичні й військові приготування на випадок відтягнення аліантських військ із Юлійської Венеції. В провінціях, які - згідно з мировим договором - припали Югославії, постійно проводиться асиміляція чи словянїзація населення. Натомість, у прикордонних територіях, які залишилися при Італії ведеться шалена пропаганда за майбутнє обсадження тих територій югославянцями. В цілій прикордонній полосі по югославянській стороні, югославянські "демократи" проводять комуністично-націоналістичну пропаганду. Шобільше там зорганізовано вже озброєні банди, які мали б у слухний мент зайти італійські міста.

Ситуація все більше уподібнюється до ситуації в Македонії.

Занепокоєння італійців їхніми східними кордонами зміцнюють ще більше промови різних югославянських політиків. І так, останньо командир 4. югославянської армії виголосив промову, в якій зазначив: "Терени, які в мировому договорі припали Італії, не залишаться при ній довго, а що зуміє зробити Югославія, - переконануться італійці зараз, як тільки відійдуть аліантські війська".

Другий промовець, Іван Регент /делегат на панслов'янський конгрес у Москві/ підшов у своїх погрозах ще далі. Він зовсім не скривався з планами Югославії, коли говорив що "по відтягненні аліантських відділів, у цілій Ю. Венеції розпочнеться велика акція, з метою включити ці терени до Югославії" і що "в містах, які ще залишилися при Італії, буде вдержуватися стан постійної революції, щоб у цей спосіб Югославія мала претекст збройно виступити в обороні своїх горожан".

Всі ці факти показують, чия в цім рука і які наміри має Югославія. Коли ще звернути увагу на факт, що Югославія вдержує у згаданій полосі 10 - 12 дивізій, а по італійській стороні береже кордонів ледви одна дивізія війська, з поліційними з'єднаннями включно, то й стане зрозуміло, що пообовання Італії виправдані, як виправдане твердження, що "Середземне море може бути заатаковане не тільки через Грецію, але й через Італію."

ських груп естонців, латвішів і литовців при тамошньому університеті про те, що студенти згаданих груп 10.3. оголошують робочий страйк і голодівку, в знак протесту проти сьогоднішнього політичного положення балтійських народів та кривди, заподіяної їм

в недавньому минулому. Балтійський представник просив, щоб українці зайняли до цього відповідну поставу.

Українські студенти, виявивши дружнє співчуття до народу, що його положення дуже близьке до нашого, вирішив приєднатися до штрайку балтійських студентів і 10.3. оголосили голодівку.

Балтійці прийняли рішення українських товаришів з великою радістю.

Відповідним особам, інституціям та представникам окремих національних груп були вручені відповідні спільні меморіали, відбулася спільна маніфестація.

На спогад про цей день спільного виступу, балтійці обмінялись з українцями своїми національними мистецькими виробами.

Під головуванням У. Самчука, в дні 15-16.3. відбувся в Ной Ульмі ІІ. З'їзд Об'єднання Українських Письменників на еміграції - МУР. З доповідями виступали: Ю. Косач, проф. В. Державин, проф. Л. Вілецький, проф. Ю. Шерех. До нового проводу вибрано: У. Самчука - як голову, Ю. Шереха, Ю. Дивняча, Ю. Косача, С. Гордицького, Б. Подоляка, Я. Слаутиче В. Державина - як членів правління, Ф. Дудка, В. Домонтовича, Д. Гуменю - як членів Ревізійного Комітету. З'їзд приділив багато уваги низці справ, пов'язаних із дальшою діяльністю МУР-у й питанням літературного життя на еміграції. Однією з цікавих справ, яку порушив З'їзд, була справа організації спільного спілоку усіх галузей нашого мистецтва, для координації їхньої діяльності.

Згідно з повідомленням тихавика "Час", 22.3. ц.р. баварський прем'єр Гегнер, на інтерв'ю др. Лева Ганкевича, що виступав у імені українських ДП, заперечив, наче б він в інтерв'ю з кореспондентом "Дейлі Мейл" заявив, що в Баварії "найбільшими злочинцями є поляки, а поруч них - українці та білорусини". На заввагу др. Ганкевича, що інтерв'ю в "Дейлі Мейл" викликало серед українців велике обурення, Гегнер відповів: "Прошу, пане др. Ганкевич, заявіть ви українцям, що я їх дуже високо ціню, разом із Шевченком та Гоголем на чолі, що я не мав наміру образити український народ та що з'ясування даного місця інтерв'ю слід приписати незручності кореспондента".

Українська хорова капела "Ватра", під мистецьким керівництвом Лева Туркевича, в дні 22, 24 і 26.3. - спільно з іншобруцькими хорами - брала участь у виконанні симфонічного оркестром Фріда Вейдліха твору М. Гайдна "Творення". Преса в рецензіях признає великий успіх виконання, зокрема ж підкреслює участь хору "Ватра". Останнє повторення виступу, 1.4, було передаване радіовисильнею Іннсбрук.

29.3.ц.р., в Залі залдубурзького "Мопартеум", хор "Ватра" виступив із самостійним концертом, в програму якого ввійшли, крім творів українських композиторів, твори Брукнера, Бетовена Моцарта, Брамса, Целлера.

Згідно з повідомленням "УТ", Укр. Конгресовий Комітет ЗДПА вислав до міністра зак. справ Маршала телеграму, з домаганням стати на оборону створення вільної Української Держави. "Вільна Українська Держава" - говорить в телеграмі - "була б крадім заборолом проти комунізму, ніж Греція чи Туреччина. Телеграму виготовлено від імені мільйонів українців, яким відмовлено не тільки національної незалежності, але й елементарних людських прав.

На цьогорічному з'їзді американських учителів географії, що відбувся в Колумбус /Огайо/, за одну з поважніших причин незрозуміння у відношенні до інших народів визнавали... великий брак знання географії серед широких кругів населення Америки: "Ніхто не може духово симпатизувати населенню іншої країни, коли не знає умов його життя" - заявив Воллес Етвуд, ректор університету в Кларк. Етвуд сформулював думку, що "знання географії мусять бути основою повного і дружнього зрозуміння між різними народами."

ВСЯЧИНА

Вага знання географії.

"Звільніть Тіса!"

Комісаріат внутрішніх справ Словаччини оголосив комунікат про демонстрації в Пешанах. Демонстранти погрозували, що не будуть "ні орати, ні сіяти, поки Тісо не буде звільнений". В Братиславі мусять вислати до Пешан війсьکو.

Відомо, що процес проти президента Тіса й міністрів б. Словачької Республіки, Чаха та Дурчанського, вже закінчений. При суд покимо невідомий.

Доля Шуберта.

У 150 роковини народження відомого австрійського композитора Шуберта, коли в усіх церквах Відня грали його мелодії, один віденський журналіст опублікував звіт про долю родини композитора яку він саме віднайшов. Доля цієї родини нічим не різниться від долі інших віденських родин. Батько родини помер коротко перед кінцем війни від недоживлення, чати живе разом із п'ятьма дітьми, з яких одне сліпе. Один із синів вернувся з полону каліком, а інші приють за мізерну платню. Управа міста признала родині невеличку ренту, але, здається, з-поміж тих, що святкували роковини Генія, який, впрочім сам терпів недостатки, ніхто не пам'ятає про його рідню.

Клішійські біженці.

Згідно з підсумками Клішійського Комітету, що має свій осідок у Римі, число втікачів з Клішійської Венеції сягає 150 000 мужчин, жінок і дітей. На питання, чому ті тисячі людей ривилися

радне покинути все своє майно, свої села й міста та йти в пероможему Італію, на холод і недовідатки, ніж лишитися під пануванням Тіта, посла де Бергі, знавешкляйських проблем, відповідає: "Ті люди втікають, бо лишитися їм неможливо. Витворені режимом Тіта умовини прожитку в батьківщині для італійців нестерпні."

Між Анціо й побережжям Сабавдії планують побудувати "вільське" місто, в якому мають знати приміщення та працю усі втікачі.

Цікаві висліди анкет.

Французький інститут дослідив публічної opinii проголосив висліди міжнародної анкети, яку водночас розписали в ЗДПА, Канаді, Голандії і Франції. На запит: "Чи відчуваєте в сучасному симпатію, чи нехоть до німецького народу?" відповіді звучали, як слідус:

	Фр.	АНГЛ.	ГОЛ.	ЗДПА
симпатія	3	42	29	45
антипатія	56	36	53	28
байдужість	35	22		22
без пога.	6		18	5
	100	100	100	100

Відповіді канадійців рівнялися таким же американців.

На питання: "Вірите, що Німеччина стане миролюбною й демократичною державою, чи думаєте, що вона знову стане войовничою і розбурхає нову війну?" учасники анкети вповілися:

	Фр.	АНГЛ.	ГОЛ.	ЗДПА
миролюбна й демократична	10	23	14	22
войовнича	63	43	63	58
без погляду	27	34	23	20
	100	100	100	100

Найбільш замітним у вислідах анкети являється те, що - поміняючи Францію - люди, які відчувають симпатію до Німеччини, тільки в 50% вірять в її розвиток до миролюбної і демократичної держави.

Також знахідка.

Після того, як американська окупаційна влада в Німеччині проголосила амністію для всіх тих, що добровільно здадуть зброю, населення віддало - поруч великої кількості муніціп, крісів та пістоль - 21 гармат і 3 танки.

Скільки членів ВКП/б/?

Згідно з підсумками Александрова, мета відділу агіт. і пропаганди при ЦК ВКП/б/, комуністична партія в сучасному числі має 6 мільйонів членів. В рядах партії є 400 000 членів з вищою, близько і 300 000 з середньою освітою, 148 000 інженерів, 24 тисячі агрономів і ін. спеціалістів господарства, близько 40 000 лікарів і 80 000 педагогів. Число членів - жінок перевищує один мільйон.

З ЖИТТЯ В ТАБОРІ

"Вже недовго!"

В четвер, дня 3.4.47., прибув до табору - в товаристві дружини, комбатанта останньої війни, та касієра УЦБД в Лондоні, і панни Храпливої, - довго очікуваний гість, п. сотник Панчук. Сот. Панчук - це один з нечисленних канадійських українців, яким, завдяки непересічним організаційним здібностям та відданості українській громадській справі, українське громадянство по цей бік залізної куртини доручило керування його долею й посприятило репрезентувати його перед чужинцями. До заслуг сот. Панчука треба зачислити організування Союзу Українців Канадійських Вояків та заснування й очолення Укр. Центр. Допомогового Бюро в Лондоні.

Прибуття сот. Панчука до нашого табору попередили його наради в Римі та офіційні візити в британських командах в Річчоне та Мірамаре.

Негаймо по приїзді гості, по короткій візиті в Команді, побіжно оглянули весь табір. Найдовше зупинилися в приміщенні виставки таборової самодіяльності, в обох церквах, театрі, таборівім радіовисильнім студії й лічниці. На прикінці перших оглядин Гості оглянули таборівий базар.

В слідуєчких днях перебування в таборі Гості відвідали всіякі таборіві товариства та установи. У школах приглядалися з зацікавленням методам навчання, в товариствах розвідували про виконану працю, в редакціях обмінялися думками про сучасні завдання та напрями української преси. В відвідуванні Гості не оминили тех і арешту, що під сучасну пору заневнений переважно такими, що намагалися нелегально покинути табір.

Крім відвідин, в дідовому плані сот. Панчука знайшлося місце на ряд відправ та резов. П. Сотник удостоїв своєю присутністю відправу командного складу та таборового активу, де розповів про сучасний стан скитальців та дав деякі напрями для нашого табору на найближчому майбутнє, відбув розмови зо старшинами Команди та представниками Студентської Громади.

Відвідини й розмови послужили п. Сотникові за підложжя для пізнішої конференції з британською командою в Річчоне.

Зо своєї сторони табір привітав Гостей концертом та двома театральними постановами. В програму концерту ввійшов виступ симфонічної оркестри, під керівництвом В. Домацівця, місцецького ансамблю "Буржак", під диригентурою С. Парсіки, та балетного гуртка, під проводом І. Кушніренка. Драматичний ансамбль Таборового Театру, під режисурою Б. Столярчука, відіграв драму Грінченка "На ясні зорі" та комедію Гольдони "Хазайка гостиниці". Багато моментів імпрес, як тех усякі цікавіші об'єкти табору, сот. Панчук закріпив на фільмовій стрічці.

Ядром гостівання сот. Панчука в таборі була його промова, виголошена по концерті в залі Таборового Театру, 4.4.47. Промова, передавана з таборівіою радіовисильні по цілому таборі, була відповіддю на прийняте гучними оплесками питання команданта табору, май. Яськевича: "Як довг це нам придеться жити концертами гостей у . . . залі?" "... Ми дякуємо вам, - говорив Гість - що ви показали нам частку нашого рідного. Ми завсіди модали Бога, щоб бодай дав нам змогу погинути на наш рідний край, а сьогодні ми в ваших особах, танках, піснях та музиці побачили образ України. На питання вашого команданта в мене є одна конкретна відповідь: " В ж е н е д о в г о ! Я співчуваю вам, бо знаю, що таке фронтові невидоди, знаю, що таке життя в окопах. Знаю, бо я тех воляк. До цього часу ви виконували свій обов'язок позитивно й, завдяки цьому, ваша доля вже вирішена. Загрози для вас нема й не буде. Я вірю, що цю безпеку завдячуємо Провидінню, яке вказує нам, що діяти, й опікується нами. Ми і ви до сьогодні, може, були по різних сторонах, але ціль у нас була одна. Коли вимали колись певні ідеї і коли ви їх

масте тепер, то, напевно, дійдете до цієї мети, до якої прямуємо всі... На нас Провидіння положило зьгодні обов'язок зіграти всі народні сили, щоб вони так гармонічно грали, як перед хвилиною музика концерту. І це головне наше теперішнє завдання: скоррдинувати всі наші сили та всі наші змагання. Якщо це зробимо, нам вдасться досягнути ціль, про яку мріяли наші предки. Якщо ж таке нам не вдасться, відповідальність за невдачу буде тяжити тільки на нас... В другому етапі вашого, таборівиків, життя на скитальщині масте своєю працею показати світові, хто ми і що ми. Другий етап, в якому ви зможете працювати для особистого матеріяльного добра й морального добра загалу, буде етапом тимчасовим і в ньому не відпадає для вас ніяка надія на виїзд туди, куди собі забажаєте... Покищо затримайте терпеливість, не в надії, але в свідомості, що така необхідна для всього українського загалу. Бо до цього часу ви вже зробили більше, ніж яканебудь інша група теперішньої скитальщини. Сьогодні маемо золоту нагоду для вирішення долі цілого народу, й ніякий свідомий українець не може цю нагоду оминати. Тому не лишайте табору, але в гурті видержіть для цієї ідеї, для якої ви терпіли досі..."

Свої міркування Гість закінчив словами віршу канадійського українського поета І. Данильчука:

"Киньмо геть усі роздори,
Киньмо службу ворогам,
Дружно станьмо в братні хори,
Сонце, певно, блисне нам!"

До-Т.

СПОРТ.

У весняному сезоні 1947 були розіграні слідуєчі змагання:

Копаний м'яч:

Табір 1 - Бельярія /ферз.ляг./	4 : 1
"- - Трашеп. Кол. 599	2 : 1
"- - Бельярія /ферз.ляг./	2 : 1

Стук-пук:

Табір 4 - Табір 1	4 : 5
Табір 1 - Табір 4 /реванж/	6 : 3
Табір 1 - Ком.Т.4 + Т.Візерба	5 : 4
Т.Візерба + Т. 4 - Табір 1	5 : 4

В КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

В змаганні "все вище і вище".

